

РЕШЕНИЕ

№ 5922

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100506707 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение №3388 от 14.04.2022 г., постановено по гр. дело №42804/202 г. по описа на Софийския районен съд, 27 състав е признато за установено по предявени по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК искиове с правно основание по чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС, вр. чл. 48, ал. 3 ЗУЕС, че ответникът В. В. дължи на ищеца Етажната собственост на самостоятелни обекти в сграда, находяща се в гр. София, ж.к. **** сума в размер на 227,90 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив, съгласно решение, прието от ОС на ЕС на 21.05.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 04.01.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 14.01.2021 г. по ч. гр. дело №248/2021 г. по описа на СРС, 27 състав.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника В. В., с която обжалва същото като неправилно – постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Въззивникът поддържа, че първоинстанционният съд е допуснал процесуални нарушения във връзка с разпределяне на доказателствената тежест, събиране на гласни доказателства и анализ на доказателствения материал по делото. Оспорва се, че е сключен валиден договор за управление и поддръжка с професионален домоуправител „П.С.“. Излагат се доводи във връзка с незаконната процедура по свикване и провеждане на ОС на ЕС на 21.05.2020 г. Заявява се, че първоинстанционният съд неправилно не е уважил възражението за прихващане, релевирано

своевременно от ответника с отговора на исковата молба. Предвид изложеното се иска отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Етажната собственост на самостоятелни обекти в сграда, находяща се в гр. София, ж.к. ****, с който оспорват същата като неоснователна и молят въззивния съд да я остави без уважение. Заявява се, че въззивникът се домогва да оспорва решение на ОС на ЕС извън предвидените за това ред и срокове по чл. 40 ЗУЕС. По отношение на възражението за прихващане се поддържа, че правилно е оставено без уважение от първоинстанционният съд, тъй като ответникът не е съумял да докаже наличието на насрещно, изискуемо и ликвидно вземане. Излага се становище за правилност и обоснованост на обжалваното решение, с оглед на което се иска неговото потвърждаване от въззивния съд. Претендират се разноски.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т.1 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми на закона. Въззивният съд намира, че същото е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, изложил е подробни мотиви, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Районният съд е бил сезиран с положителни установителни искове по

чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС, вр. чл. 48, ал. 3 ЗУЕС за признаване за установено, че ответникът В. В. дължи на ищеца Етажната собственост на самостоятелни обекти в сграда, находяща се в гр. София, ж.к. **** сума в размер на 227,90 лв., представляваща дължима сума за ремонт на покрив, съгласно решение, прието от ОС на ЕС на 21.05.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 04.01.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 14.01.2021 г. по ч. гр. дело №248/2021 г. по описа на СРС, 27 състав.

Съгласно чл. 48 ЗУЕС, ремонт, основно обновяване, реконструкция и преустройство на общите части или подмяна на общи инсталации и оборудване се извършва по решение на общото събрание на собствениците, като съгласно ал. 3 тези разходи се разпределят между собствениците на самостоятелни обекти съразмерно с притежаваните от тях идеални части от общите части на сградата. Решението за извършване на такива разходи се приема от съвместното общо събрание по реда на чл. 18 ЗУЕС. Приетите по този ред решения подлежат на изпълнение от всички етажни собственици – арг. от чл. 38 ЗУЕС.

Всеки собственик може да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание само при съобразяване на предвидените в чл. 40, ал. 2 ЗУЕС срокове и процедура. Предвиденият в закона 30-дневен срок за обжалване е преклузивен, в този смисъл е константната съдебна практика – решение по гр.д. № 657 /2012 г., I г.о., с което е прието, че контролът за законосъобразност на решенията на ЕС е съдебен, ограничен е със срок за предявяване на иска, който като процесуален е преклузивен и тече от узнаването на решението. Извън реда и определените срокове по чл. 40 ЗУЕС е изключена възможността етажният собственик да се позовава на нищожност или незаконосъобразност на приетото решение на ОС, включително и на такова за разходите за ремонт, обновяване и реконструкция на общите части (чл. 48 ЗУЕС) и за разходите за поддържане и управление на общите части (чл. 51 ЗУЕС). В този смисъл са решенията по гр. дела № 4294 /2014 г., № 657 /2012 г., определение по т.д. № 2280 /2015 г. и др. Предвид така изложеното неоснователни са всички възражения на въззивника, касаещи порочността или нищожността на решение на ОС на ЕС от 21.05.2020 г. и не следва да бъдат обсъждани.

Уважаване на иска за установяване на предявените вземания е обусловено от кумулативното наличие на следните условия: наличие на решение на ОС на ЕС за определяне на размера за отделните видове разходи и установяване на качеството на собственик на ответника. Настоящата инстанция приема, че са доказани всички предпоставки за уважаване на предявения иск за главницата: ответникът да е собственик на самостоятелен обект в сграда етажна собственост, валидно и стабилизирано решение на общото събрание на етажните собственици за ремонт на общи части и размер на дължимата сума от етажния собственик и изискуемо задължение. Ответникът не е доказал фактите, изключващи отговорността му - че не дължи сумите, определени по решение на ОС на ЕС, поради плащане или

погасяване по давност или че неправилно е определен размерът на притежаваните от него идеални части от общите части на сградата. Предвид основателността на иска, предявен от ищеца, следва да се приеме, че е налице вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на своевременно релевираното възражение за прихващане от страна на ответника.

Въззивният съд споделя изводите на СРС, че не са налице предпоставките за извършване на съдебно прихващане със съществуващи вземания на ответника срещу ЕС. Съгласно чл. 103 ЗЗД, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Възражението за прихващане, заявено в хода на висящия исков процес, е допустимо и когато вземането не е ликвидно, нито изискуемо. Приема се, че в тази хипотеза на съдебно прихващане погасителния ефект настъпва след като влезе в сила решението, тъй като от този момент вземането става ликвидно и безспорно. (в този смисъл решение № 113 постановено по гр. дело № 1274/2013 г., ГК, II г. о. на ВКС решение № 35 от 25.07.2017 г. по т. д. № 3164/2015 г., т. к., I ТО). В настоящия случай в производството не се установяват предпоставките за извършване на съдебно прихващане със съществуващи вземания на ответника срещу Етажната собственост. Противно на изложеното в жалбата въззивният съд констатира, че СРС е разгледал подробно възражението за прихващане и обосновано го е намерил за недоказано, тъй като не са ангажирани никакви доказателства за установяване на така заявеното насрещно вземане.

Предвид така изложеното и поради съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно и обосновано на основание чл. 272 ГПК, а подадената въззивна жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна.

По разноските:

При този изход от спора на основание чл. 78, ал.1 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия разноските за въззивното производство. Същият претендира адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв., срещу което е възразено своевременно от процесуалния представител на въззивника като прекомерно. Съдът на основание чл. 78, ал. 5 ГПК и с оглед липсата на съществена фактическа и правна сложност на спора по иска, материалния интерес по иска и жалбата – 227,90 лв., броя на проведените открити съдебни заседания по делото пред СГС /само едно/ и обема на осъществената защита намира направеното възражение за основателно и приема, че претендираното възнаграждение следва да се намали до минималния размер от 400 лв., предвиден в чл. 7, ал.2, т. 1 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3388 от 14.04.2022 г., постановено по гр. дело №42804/202 г. по описа на Софийския районен съд, 27 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК В. П. В., ЕГН *****, с адрес: в гр. София, ж.к. ****, ап. 4 да заплати на Етажната собственост на самостоятелни обекти в сграда, находяща се в гр. София, ж.к. **** **сумата от 400 лв. /четиристотин лева/**, представляваща възнаграждение за един адвокат за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал.3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____